

ANUL SACERDOTAL

„UN MILION DE STELE”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății

„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XVI Nr. 11 (191) noiembrie 2009

Luna noiembrie, luna sufletelor din Purgatoriu

„Catehismul Bisericii Catolice”, editat de Arhiepiscopia Romano-Catolică de București, 1993, în capitolul „Purificarea finală sau Purgatoriul” ne spune că „cei care mor în harul și prietenia lui Dumnezeu dar imperfect purificați, deși sunt siguri de mântuirea veșnică, suferă după moarte o purificare ca să dobândească sfințenia necesară pentru a intra în bucuria Cerului”.

Biserica a formulat învățătura de credință despre Purgatoriu mai ales în Conciliile de la Florența și Trento.

Și tot Catehismul ne amintește că „tradiția Bisericii, făcând referințe la anumite texte din Scriptură, vorbește despre un foc purificator”.

Rugăciunea pentru cei morți s-a practicat din cele mai vechi timpuri, în Biserica primară.

Pentru a veni în ajutorul sufletelor din Purgatoriu, pentru ca ele să poată ajunge la „vederea fericitoare a lui Dumnezeu”, Biserica recomandă rugăciunea, pomana, indulgențele, faptele bune și mai ales Sfânta Liturghie.

În cartea „Sfânta Liturghie” a Pr. Martin de Cochem O.F.M. Cap., tradusă în limba română de Pr. Ion M.Gârleanu O.F.M. Conv., în capitolul XXII, „Sfânta Liturghie este ușurarea sufletelor din Purgatoriu”, găsim explicată pe larg învățătura Bisericii despre Purgatoriu: „Noi putem ajuta sufletele din Purgatoriu în mai multe feluri, însă mijlocul cel mai bun, după cum ne spune Sinodul Tridentin, este Sfânta Jertfă a Liturghiei”.

P.S.S. Vasile Hossu ne îndemna mereu la rugăciune pentru sufletele din Purgatoriu, pentru că: „Aceste suflete, care mai au de ispășit ceea ce au greșit în viață, așteaptă ajutorul nostru”. Pot fi părinții, binefăcătorii noștri, prietenii sau sufletele uitate pentru care nu se roagă nimeni. La rândul lor, sufletele care au fost ajutate de noi, ne vor ajuta și ele. P.S.S. Vasile Hossu mai amintea rugăciuni pentru aceste suflete: *Novena către Fecioara Maria, Regina Purgatorului, Litania pentru cei morți și Rozarul*.

E noiembrie, e Luna sufletelor din Purgatoriu! Împodobind cu flori mormintele celor dragi, dar și ale celor care nu mai au pe nimeni, să ne rugăm Preacuratei: „Tu, care ești Speranța și Mama celor necăjiți, ajută-i pe cei care suferă în Purgator. Îmi este milă de cei care mi-au fost aproape, de prietenii mei, de binefăcători, de sufletele care l-au iubit pe Isus și pe Tine, și de sufletele părăsite. Amin.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Ochii aplecați spre pământ fac să se ridice inima la Cer. Ignorând zgomotul lumii, suntem mai reculeși și mai aplecați spre evlavie.

Sfântul Efrem povestește că un bătrân Părinte a fost întrebat odată de un bărbat cum se poate feri de ispite. Preotul i-a răspuns: „N-ai văzut niciodată copii în școală și n-ai băgat de seamă zgomotul ce fac toți repetând lecția? Fiecare se gândește la lecția sa, fără a se neliniști de a celorlalți, fiindcă știe bine că numai de a sa are de dat seamă. Fă și tu asemenea; nu te neliniști de ceea ce fac alții, nici de ceea ce spun, gândește-te numai să-ți faci bine datoria, căci numai de aceasta vei da seamă lui Dumnezeu”.

Părintele spiritual

**din Alfonso Rodriquez, SJ “Calea
Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933**

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Pământul cu morminte.....	4	Valorile creștine în Europa	
Anul Sacerdotal 2009-2010.....	5	contemporană.....	12
Purgatorul.....	7	Cetatea Vaticanului în viața lumii.....	14
Intrarea în Biserică.....	9	Papa Paul al VI-lea.....	19

Pământul cu morminte...

Moartea dezinfectează viața de nimicuri ca de niște paraziți primejdioși... La-nceputul lunii am tras la morții din cimitir. Fiecare mormânt era o mică și tăcută constelație de lumânări răzlețite între flori.

Mă gândeam la Hamlet, meditând cu scăfârlia în mână. Nu puteam să cred că meditarea morții poate da un așa adânc gust de viață. Ea mă învață să trăiesc ceea ce rămâne în veci și-mi arată cu degetul ceea ce nu rămâne.

Mormintele ne învață adevăruri veșnice când știm să privim și cerul cu stele.

Meditarea morții e un examen care elimină din noi gândurile păcatului.

- Ce ai simțit pe pragul morții ?
- Cât de frumoasă, mare și importantă este viața! După trăirea ei ne clasăm în veșnicie. Așa a răspuns un savant.

Înviați, morților!

Mirosul de criptă dispare deodată. Din patru vânturi, de sus, de jos, din străfunduri, din abise de înălțime Trâmbițele Învierii răsună: Înviere și Judecată.

Când vor suna?

Cum vor răsună în conștiința mea? Acum începe ceea ce nu mai sfârșește.

Eternitate! Eternitate!

Din pustiuri, din văgăuni, din

peșteri, din văi ascunse, Sfântul Ieronim auzea, ca un roi de sunete, glasurile Trâmbițelor și tremura la gândul Judecății. Curtea de Casație eternă a prețuirii vieții noastre.

Și sufletul meu va fi deschis în fața lumii ca o pagină de abecedar cu chip.

- Nenorociților, sunteți nemuritori, veți învia! A spus o femeie creștină călăilor ei.

Și noi nu am ucis niciodată?

Flăcări

Ce fac cu copilăria mea? Ce fac cu tinerețea mea când nu am flacăra lăuntrică, iubirea și pasiunea mare bine îndrumată?

Numai prin iubire ne ridicăm la temperatura normală a vieții creștine.

„Foc am venit să aduc pe pământ”, a zis Isus, deci nu gheață, nici frig, ci flacăra. Frigul e un păcat mare.

Dacă nu știi să arzi pe pământ în bobotaie mare de flăcări sufletești, focul te va arde pe tine. Fiindcă nu ai știut să arzi pe pământ cu flacăra iubirii, Iubirea îți va zice: „Mergi, blestematul, în focul cel de veci! „Flăcările acestea nu se sting decât cu focul dragostei de Dumnezeu.

Când iubești, Evanghelia s-a deschis în inima ta și Îngerii citesc în ea romanul fericirii tale.

Cultivă tăcerea în tine cu gândurile ei frumoase și mari.

Ep. Ioan SUCIU

Părintele Vasile Fernea 1913-2005

Motto: „Crucea e măsura sufletului nostru” Episcop Ioan Suciuc

Se spune că eroismul creștin înseamnă a te ridica deasupra tuturor ostilităților și în pofida lor să-ți împlinești misiunea.

Ori de câte ori mă gândesc la eroismul și eroul creștin, imaginea Pr. Vasile Fernea îmi vine în minte.

După obținerea libertății Bisericii noastre, venea cu regularitate la Oradea, făcând cu trenul naveta Cluj-Oradea, după un orar al Facultății de Teologie, unde era profesor de Teologie morală și Filozofie. Este unul din preoții-profesori care a format primele generații de preoți după 1989.

Adesea celebra Sfânta Liturghie la Capela de la Liceul Greco-Catolic. Era mult suflet, multă sfințenie în rugăciunea părintelui. Și mai erau predicile. Nu numai Cuvântul Sfintei Evanghelii adus la înțelegerea noastră, dar și bogăția unei culturi și stăpânirea expresiei frumoase, alese, elegante, toate ne îndemneau să-l căutăm și să ne bucurăm de prezența părintelui.

Și mai era ceva: părintele, la Blaj, a fost profesor soțului meu când era elev la Liceul „Sfântul Vasile”. Regăsirea profesorului cu elevul a însemnat o bucurie continuă. Uneori părintele venea la noi și rămânea până târziu, profesor și elev fiind deopotrivă copleşți de

amintirile Blajului și de personalitățile lui. Așa am ajuns să-l cunosc pe Părintele Fernea. La ceea ce era preotul; credința, blândețea, bunătatea, iubirea și fidelitatea față de Biserica Catolică se adăugau valorile culturii Antichității (a fost și profesor de latină) care i-au format o personalitate armonioasă și i-au destinat un loc în ierarhia perfecțiunii.

Părintele rămâne peste timp modelul moral al celor neînfricați, al celor care nu-și părăsesc credința și idealurile, indiferent de împrejurări, și știu să treacă cu demnitate prin tot ce este potrivit. Că a suferit, e de înțeles. Toți cei care iubesc Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, la suprimarea ei și în anii care au urmat, au suferit și se mai suferă și azi, căci Bisericii noastre nu i se face dreptate.

Pe părintele îl reprezintă bine
(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

cartea sa, care a apărut în anul 2005, chiar în anul în care a plecat dintre noi: „Suferințele omenești, cauze, explicații și foloase”. Indirect, este o confesiune. Cuprinde în tot omenescul ei suferința și formele în care ea se manifestă; parte din suferințe erau și ale Părintelui. Toate explicațiile pe care le aduce sunt întemeiate, cum e și firesc, pe adevărurile creștine. Pr. V. Fernea mărturisește: „Cele adunate vreme de mai mulți ani le ofer tuturor cu gândul de a le fi în ajutor pentru înțelegerea problemelor suferințelor vieții omenești și apoi să găsească un strop de mângâiere și să suporte cu folos durerile care îi ajung în viață”.

Până aproape de sfârșitul vieții părintele a venit la Oradea. În primii ani, sigur pe fiecare pas, la un moment dat, s-a ajutat de un baston. Au mai trecut câțiva ani, și părintele, la 90 de ani, venea ajutat de două bastoane, dar venea; era datoria eroului creștin, desigur, motivată de dragostea nesfârșită față de Biserică și semenii.

Fire veselă, părintele parcă nu prea lua în seamă „ajutoarele”, noi însă intuim suferința tănuită. Oricând și oricum venea, părintele aducea cu sine și transmitea mesajul vibrant al speranței și al încrederii în dreptate pentru Biserica noastră.

Pentru foștii săi studenți, azi preoți, și pentru noi toți, părintele Vasile Fernea este de neuitat, este modelul unui PREOT adevărat.

De dincolo de mormânt, ne vine îndemnul PREOTULUI: „Fie ca toți care au nevoie de mine să mă aibă în chip nevăzut, prin rugăciune, alături de ei”.

Otilia BĂLAȘ

Plecări

Se desghioacă pe alei castanii,
Frunzișul s-așterne mereu
Ca toamna și bruma, și anii
Pe sufletul meu!

Se tângue-un clopot departe,
Proroc peste veacu-n ruine,
Prohod peste frunzele moarte
Și semn pentru mine.

Din lumea de voci plângătoare
Stejarul cu-un gest auster
Călcând vanități în picioare
Mi-arată cu brațul spre cer.

Pe lacuri, cocorii, vâslași în triumghi,
Mă cheamă, mă-ndeamnă...
Și iar îmi împlântă în inimă junghi
În rana din fiecă toamnă...

„Plutașilor dragi din zenit, în convoi,
Țineți-mi în rânduri un loc,
Căci plec din bordeiul de vise cu voi,
Îi pun doar la streșină foc!”

Ioan Andrei, „Cruci de gratii”
- Versuri din închisoare -, Ed. Helicon,
Timișoara, 1992, p.195.

Purgatorul

Existența Purgatorului este un adevăr de credință definit la Conciliul de la Florența (1438-1448), reafirmat la Conciliul Ecumenic de la Trento (1545-1563), în sesiunea XXV-a din 1563: „Cât despre credincioșii care, căindu-se cu adevărat, au murit în iubirea lui Dumnezeu, fără însă a fi făcut roade suficiente de pocăință pentru păcatele și omisiunea lor, sufletele sunt curățite după moarte prin pedepse de purificare. La ușurarea acestor pedepse, contribuie sufragiile credincioșilor de pe pământ, cum sunt Liturghiile, pomenile și alte fapte de caritate”. Biserica Catolică, inspirată de Sfântul Spirit, învață din „Scrisorile vechi” și din tradiția antică a Sfinților Părinți și recent în Conciliile ecumenice, că există un Purgator și că sufletele aici sunt ajutate prin intervențiile credincioșilor, prin Jertfa ispășitoare.

În sânul comunităților mai puțin instruite trebuie ținut cont de ceea ce Sf. Pavel spune în I Tim.1,4: „Să ia aminte la basme și la nesfârșite înșiruiți de neamuri, care aduc mai degrabă certuri decât lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu cea întru credință”.

Învățătura despre Purgator are temeuri biblice. În Vechiul Testament cel mai clar o găsim în 2 Mac.12,43-46: „Iuda Macabeul, comandantul iudeilor, după o bătălie strângând bani după numărul bărbaților care erau cu el, două mii de drahme de argint, a trimis la Ierusalim să se aducă jertfă

pentru păcat. Foarte bun și cuvios lucru, având în vedere învierea morților: Căci de n-ar fi nădejde că vor învia cei care mai înainte au căzut, zadarnic și de răs lucru ar fi fost a se ruga pentru cei morți. Și a văzut că celor care cu bună cucernicie au adormit, foarte bun dar le este pus; drept aceea sfânt și cucernic gând a fost că a adus jertfă de curățire pentru cei morți, ca să se slobozească de păcate”. Și un alt citat”; „Dar, când va veni ziua Domnului, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, căci se va descoperi prin foc. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelie aceea rămâne în picioare, el va primi răsplată. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc” (1 Cor. 3, 12-15).

„Pentru că de credem că Isus a murit și a înviat, tot așa cei adormiți prin Isus îi va aduce Dumnezeu împreună cu El” (I Tes. 4,14; I Cor.3, 12-15; Rom. 6,8). „Prin foc trecut-am și prin apă și Tu ne-ai scos la odihnă” (Is. 65,11).

La I Petru 1,6-7, găsim: „Cei ce cu puterea dumnezeiască, puterea lui Dumnezeu, pentru că credința voastră este mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lucrat prin foc, să fie spre laudă și mărire la arătarea lui Cristos”.

Practicarea rugăciunii pentru cei morți o găsim în „Vechiul Testament”: Iosif s-a dus să-l îngroape pe tatăl său. Si Iosif, și frații săi, și neamurile l-au jelit timp de șapte zile (Gen.50,7-10). Fiicele Ierusalimului plângeau în

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

fiecare an pe fata lui Yeftea Galadis, în fiecare an patru zile.

În timpul robiei babilionene Tobit îl sfătuiește pe fiul Tobie: „Fii darnic cu pâine și cu vin la mormântul celor drepti” (Tob.4,17).

În cartea lui Banh (346) este o rugăciune admirabilă: „Doamne, Atotînătorule, Dumnezeu lui Israel, auzi rugăciunea celor ce au murit ai lui Israel și a fiilor celor care au păcătuit înaintea Ta, care n-au ascultat glasul Tău și s-au alipit de rele. Nu-ți aduce aminte de nedreptățile părinților noștri, ci adu-ți aminte de mâna Ta și de numele Tău în vremea aceasta”.

Conciliul Vatican II propune învățătura: „Până când Domnul va veni în mărirea Sa și toți Îngerii împreună cu El și, moartea fiind nimicită, toate îi vor fi supuse, unii dintre ucenicii lui sunt călători pe pământ, în vreme ce alții, trecuți din această viață, se află în purificare, iar alții sunt în glorie, contemplând limpede pe Dumnezeu însuși, Unul Întreit”, așa cum este în „Constituția dogmatică despre Biserica” - „Lumen gentium”.

Practica de a veni în ajutorul răposaților prin rugăciuni, pomeni, posturi era cunoscută în Occident și Orient, este atestată la anul 130 de scriitorul C. Aristide care făcea acest îndemn: „Dacă unul din credincioși moare, ajutați-l să ajungă la mântuire celebrând Euharistia și rugându-vă lângă trupul lor neînsuflit” (Aristide „Apologia scrisă între 124-126 și

adresată Împăratului Adrian).

Sf. Ciril din Ierusalim (315-386), în „Cateheza mistagogică V (mistagogie = inițiere în mistere), scrie: „Noi ne rugăm pentru toți cei care au adormit înaintea noastră, având convingerea că acest lucru va aduce cel mai mare folos sufletelor în favoarea cărora este oferită rugăciunea în timp ce este de față Victima Sfântă stăpânită de cutremure”.

Existența Purgatorului a fost semnată de orientali la Conciliul de la Florența (1438-1448). Protestanții neagă existența Purgatorului, afirmând că mântuirea e înfăptuită în totalitate de Cristos și nu se cere participarea activă a omului, ci numai credință, înțeleasă ca încredere totală.

Să nu uităm că luna noiembrie este închinată sufletelor sfinte din Purgator.

Să recităm zilnic Litania pentru cei morți precum și Psalmul 126 ca celor plecați dintre noi, părinți, frați, surori, sufletele apropiate, Dumnezeu să le dea odihna cea veșnică și lumina cea de sfârșit să îi lumineze.

Să se odihnească în pace.

Să ne rugăm pentru o moarte bună: „Sfinte Iosife, care ai murit în brațele lui Isus și ale Mariei, vino în ajutorul nostru, mai ales când moartea va pune capăt vieții noastre, și dobândește-ne mângâierea să ne dăm sufletul în preasfintele mâini ale lui Isus și ale Mariei, iar după sfârșitul vieții pământești să ne bucurăm în Cer de fericirea veșnică. Amin.”

Pr. I. Erdeli

Intrarea în Biserică

Fecioara Maria a fost un dar neprețuit și aproape nesperat, pe care Dumnezeu l-a făcut părinților Ioachim și Ana. Ca mulțumire, au făgăduit darul lui Dumnezeu și și-au ținut făgăduința. La doar trei ani, au condus-o pe preanevinovata copilă în Templul din Ierusalim ca să-I slujească Domnului. Se presupune ca au însoțit-o multe rude, dar și mai mulți Îngeri ai Cerului.

Ajunși la Templu, ea a urcat cu vioiciune, cu nerăbdare, aproape în fugă, cele 14 trepte ce duceau la Sfânta Sfintelor, ce cuprindea valori sacramentale, simboluri ale credinței poporului ales.

Fecioara Maria a primit o îngrijire specială din partea altor tinere mai mature ce se aflau în Templu, precum și din partea preotului Zaharia, care proroc fiind, știa că Ea va fi Mama Mântuitorului.

Se minunau preoții cum poate o copilă să intre în Sfânta Sfintelor, acolo unde ei intrau numai o dată pe an ca să tămâieze. Ușile se deschideau pentru Ea să-și facă acolo rugăciunea.

Fecioară Maria, Tu ești un dar neprețuit și aproape nesperat și pentru noi. Îți mulțumim că în fața Lui Dumnezeu te rogi și mijlocești pentru noi păcătoșii.

Amin

Fecioară Maria, ai învățat în Templu să te rogi, să lucrezi, ai învățat toate Scripturile. Îți era recunoscută înțelepciunea, pricepera, erai iubită de toți care Te cunoșteau.

Tu te rogi și acum în bisericile noastre. Învață-ne și pe noi cum să ne rugăm, cum să lucrăm, cum să aflăm tot Adevărul.

Vrem să Te cunoaștem și să Te iubim.

Tu nu ești numai Mama Lui Isus, ești și Mama noastră Cerească, El te-a dăruit, când era pe cruce, întregii omeniri păcătoase.

Isus reprezintă Biserica, Tu ești Mama Bisericii.

Isus a rămas cu noi în Taina Sfântă a Altarului.

Tu ești acum în preajma Lui ca odinioară în fața Sfintei Sfintelor.

Noi suntem, sau ar trebui să fim, frați între noi, frați întru Cristos. El este izvorul milostivirii, iar Tu ești Maica Indurării; Te rugăm să ne conduci la Fiul Tău și Mântuitorul nostru.

Amin.

Silvia PANTIȘ

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Voyages humanitaires 1991

Après une traversée „non stop” de l'Europe, le convoi arrive au but de son voyage, l'hôpital de Turda, vile situe a sud de Cluj. Son dénuement est stupéfiant: une seule ampoule électrique a chaque d'un couloir d'au moins 40m de long! Un seul stéthoscope pour tout l'hôpital! Négligence et propreté douteuse contre lesquelles certains membres de l'équipe médicale se battent courageusement, sans grand succès.

Jacques et François, dans cet voyage, découvrent les séminaires de Cluj qui vient d'ouvrir avec 46 élèves, et de Blaj avec 120 élèves. Ils laissent a chacun le tiers de ce chargement accueilli avec joie et enthousiasme par les professeurs et les jeunes! Le dernier tiers sera remis a Bucarest avec deux petits paquets, cause originale de ce voyage.

Jacques et François, ils découvrent stupéfaction que les bibliothèques de ces établissements, lorsqu'elles n'ont pas détruites, comportent 90%, de livres en français, tous datent de la 1ère moitié de 20ème siècle, quand ce n'est pas du 19ème. Les responsables sont très demandeurs d'ouvrage plus modernes...

Tout a long du chemin, le problème nr. 1 est le ravitaillement en carburant, entreprise bien difficile; les stations services d'Etat sont souvent fermées faute d'approvisionnement. Quand l'une d'elle est ouverte, il faut avoir l'audace de remonter la queue sous les regards assassins des Roumains, profitant de la priorité (souvent contestée) accordée aux touristes étrangers. Sinon, il faut recourir a des conciliabules et tractations arrosées de tuica, ou accepter l'offre d'amis roumains qui donnent leurs modestes réserves. En fait, nos voyageurs s'en tirent chaque fois miraculeusement...

Au terme de voyage, ce qui touche le plus, c'est la foi dont sont animés tous ces Roumains. Une foi presque palpable, une piété, une confiance dans la Providence divine, comme on en rencontre rarement chez nous. Les gens se signent en passant devant les églises ou les croix plantées le long de s routes, leur salutation habituelle est „*Loue soit Jesus-Christ!*”. Une foi doublée d'une hospitalité sans limite et d'une chaleur d'accueil mouvante. Ils rentrent avec un cœur un grand désir de venir en aide a tant de misère, qui le tire de difficultés en de multiples circonstances. Peut-on l'appeler, comme disent nos amis greco-catholiques, „*la Sainte Providence*” ou „*la main de l'Esprit Saint*”. Ils prennent l'habitude de la nommer „*les anges greco-catholique*” pour mettre un grain d'humour le refrain de leurs récits de voyage sera souvent: „*Encore un coups des anges greco-catholiques!*” (a suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Voiaj umanitar 1991

După o traversare „non stop” a Europei, convoiul din care făceau partea și Francois și Jacques Chevalier, a ajuns la destinație, la spitalul din Turda, un orașel situat la sud de Cluj. Spitalul era într-o sărăcie de neimaginat. Un singur bec electric la fiecare etaj, la un coridor lung de nu mai puțin de 40 de metri! Un singur stetoscop pe întreg spitalul! Neglijență și murdărie; împotriva acestei stări, membrii echipei medicale luptau curajos, dar fără mare succes...

În acest voiaj, Jacques și Francois au aflat că Seminarul din Cluj s-a deschis cu 47 de seminariști și cel din Blaj cu 120. Ei au lăsat o parte din încărcătură fiecăruia din Seminarii, darul lor fiind primit cu entuziasm și bucurie de profesori și de tineri. Ultima încărcătură era pentru București, cu două mici pachete, cauza inițială a acestei călătorii.

Cu uimire au descoperit că bibliotecile care nu au fost distruse aveau în limba franceză cărți editate în prima jumătate a secolului al XX-lea, dacă nu și în secolul al XIX-lea. Profesorii doreau foarte mult cărți dintre cele mai noi.

În acest drum lung, pe tot parcursul, problema nr.1 a fost alimentarea cu benzină, lucru foarte dificil: stațiile de benzină ale statului erau de cele mai multe ori închise. Când vreuna era deschisă, îți trebuia curaj să stai la coadă, sub privirile rele ale românilor, ca să profiți de prioritatea acordată străinilor. Altfel trebuia să recurgi la înțelegere și tranzacții stropite cu țuică, sau să accepți oferta prietenilor români care ne dădeau modestele lor rezerve. Dar, în final, intervenea miraculosul.

La sfârșitul voiajului, ceea ce ne-a mișcat mai mult a fost credința pe care am întâlnit-o la toți românii. O credință aproape palpabilă, o evlavie, o încredere în Providența divină, cum se întâlnește rar la noi. Oamenii își fac cruce trecând prin fața bisericilor, salutul lor obișnuit este: „*Lăudat să fie Isus!*”. O credință dublată de ospitalitatea fără limite și de o emoționantă căldură primitoare. Francois și Jacques s-au înapoiat cu o mare dorință în inimă ca să vină în ajutor la așa sărăcie, la așa nevoi. Ei se simțeau ciudat, îndemnați de o forță misterioasă să ajute imediat, în pofida dificultăților și a multiplelor circumstanțe. Poate își aminteau, cum ziceau greco-catolicii, „*Sfânta Providență*”, sau „*mâna Spiritului Sfânt?*” Pentru a pune o picătură de umor, și-au luat obiceiul să spună „*îngerii greco-catolici*”. Refrenul povestirilor despre voiajul lor va fi adesea: „*Încă o atingere a îngerilor greco-catolici!*”

(va urma)

Valorile creștine în Europa contemporană

- Cultura europeană, cultură creștină -

Papa Benedict al XVI-lea face o afirmație fără echivoc: „În Europa, istoria și cultura poartă amprentele creștinismului mai mult decât în orice parte a lumii”. Creștinismul și valorile creștine sunt la baza identității Europei. Uniunea Europeană însăși a fost gândită de doi buni creștini, marcați de Isus Cristos: Conrad Adenauer (1876-1967), politician creștin-democrat și Cancelar al Germaniei (1949-1963) și Charles de Gaulle (1890-1970), care a creat, la Londra, în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, mișcarea de rezistență franceză, Președinte al Franței (1956-1969).

Cultura europeană cu fundamentele ei greco-latine, prin creștinism, spiritualitate, filozofie cu criteriile de frumos, bine și adevăr, prin literatură, artă și morală a format civilizația europeană.

Relativismul cultivat azi nu este inofensiv, creează efecte profunde, căci o societate care este incapabilă să-și recunoască valorile, ajunge la „suicid de identitate”.

Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, în acea zi de octombrie 1978 când a fost ales Papă, cu un crucifix mare în ambele mâini, de pe treptele Bazilicii „Sfântul Petru”, a rostit primele lui cuvinte: „Non abbiate paura!” (*Nu vă temeți!*). Se adresa atunci lumii în care omul a ajuns „să se teamă de om”.

Privind crimele împotriva umanității din secolul trecut, ale nazismului și comunismului, observăm că

s-a ajuns la ele datorită faptului că omul a dorit să-L înlăture pe Dumnezeu, i-a plăcut să se vadă singura inteligență în univers. Dacă privim mutațiile intervenite în Europa după cel de-al Doilea Război Mondial, mutații de natură sociologică, dar și mentală, este limpede că numai prin întoarcerea la eternele adevăruri ale Evangheliei se poate salva umanitatea.

Papa accentuează mereu acest lucru spunând că Europa trebuie să-și regăsească valorile: CREDINȚA, BISERICA, CULTURA ȘI MORALA CREȘTINĂ. Și Papa este astăzi, și au fost toți papii de-a lungul timpurilor, un ghid spiritual al întregii omeniri. Mesajul unui Papă a fost și este așteptat și înțeles, vocea Papei este vocea păcii și a iubirii.

- Mutațiile survenite în Europa -

După 1957, Europa Occidentală cunoaște o importantă eră de dezvoltare și de modernizare economică, o adevărată revoluție în: industrie, agricultură, centre nucleare, programe spațiale, autostrăzi, căi ferate; apar primele supermarketuri... societatea de consum s-a născut...

Odată cu ea s-a schimbat morala. Acum dreptul individului s-a luat ca etalon moral, fiecare trăind după propria sa alegere. Această libertate a mers până la negarea lui Dumnezeu și la generalizarea relativismului. Generațiile tinere își fac „studiile” și „educația” la televizor și internet, capacitatea de discernământ e

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

tot mai diminuată. Nu se mai citește, e posibil să ajungi licențiat fără să fi citit în întregime o carte. Dar cultura și civilizația se învață prin efort...

În familie adultul a cedat înaintea copilului. Nu demult tatăl era capul familiei, azi autoritatea sa este diminuată, a mamei de asemenea. Adesea lucrează ambii părinți, copilul e mult timp singur, doar în compania televizorului, a computerului și a casetelor video. Există numeroase familii separate, multe divorțuri sau mame singure cu copii. Părinții compensează prin bunuri materiale ceea ce nu pot oferi afectiv. Cei mai mulți nici nu au repere morale; veniți la orașe de la sate, au pierdut valorile morale tradiționale care le ordona viața și conduita. S-a uitat „bună ziua” și „mulțumesc”, punctualitatea a devenit facultativă. S-a uitat ca se poate oferi un loc în mijloacele de transport, s-au însușit gesturile obscene și agresivitatea, au apărut „sălbaticii în costum și cravată”... Școala și-a pierdut de asemenea autoritatea. Până prin 1970 elevii erau îndreptați spre înălțimile cunoașterii până la limitele posibilităților lor, acum se lasă la latitudinea lor instruirea, se generalizează ideea că totul le este permis. Este timpul când triumfă hedonismul (concepția care proclamă plăcerea) - drogul, alcoolul, sexul, un anumit gen de muzică. Pe aproape este violența și crima. Buna purtare a dispărut, „ar oprima libertatea individuală, fiecare elev e invitat să fie el însuși. În societate influența Bisericii se reduce, în ochii multora e o instituție

printre altele. Și vocațiile au fost mult timp sărace. Se adaugă influența religiilor orientale, a islamului, Crăciunul și Paștele sunt înțelese de mulți ca ocazii pentru cadouri și petrecere. Azi, aproape un francez din trei se declară „fără religie”, 63% afirmă că religia nu e așa importantă. Și aceasta în țara Sfântului Vincențiu de Paul, a Parohului din Ars și a Sfintei Tereza de Lisieux!

Fără credință, fără un cod al normelor morale și a unei bune conduite până unde se poate ajunge? Clonajul terapeutic, distrugerea embrionului uman pune pe gânduri. Deja mulți creștini văd contradicția dintre religia creștină și umanismul laic.

În țările din Est situația este de asemenea dificilă. Ieșite din comunism, traversează o adâncă criză morală. La noi în țară s-au pierdut în mare parte valorile morale creștine, există multă răutate, invidie, intoleranță etc. Consumismul se face tot mai simțit, domnia banului de asemenea. Există mult formalism, întoarcerea la valorile creștine și la trăirea autentică a credinței este un imperativ.

Speranța există pentru omenire, căci „atunci când pare să dea semne de oboseală, o discretă germinare îi pregătește noi primăveri, și în ciuda tuturor dificultăților pe care le acumulăm „sfînții vor apărea mereu”. (Henri de Lubac, „Meditație asupra Bisericii”, Humanitas, București, 2004, p 182).

Pentru întreaga Europă a rămas valabilă ca singura salvare a omului Evanghelia lui Cristos: „Evanghelia propune simplu tuturor, credința ca unic remediu la barbaria timpurilor”. (Andre Frossard).

O.B.

Cetatea Vaticanului în viața lumii (III)

Papa Benedict XVI – apărătorul doctrinei credinței

Pentru a înțelege resortul intim al poziției actuale a Papei față de relativism cred că este necesar apelul la câteva repere biografice.

- În 1953 Joseph Ratzinger susține teza de doctorat „Poporul și casa lui Dumnezeu în doctrina Bisericii la Sfântul Augustin”,

- În 1957 depune un studiu exhaustiv asupra teologiei istoriei a Sfântului Bonaventura și începe o carieră didactică strălucită de aproximativ 20 ani, care-l va conduce prin facultățile de teologie din Bonn, Münster, Tübingen și Regensburg.

- Participă la Conciliul Vatican II ca expert și leagă o prietenie durabilă cu viitorul Papă Ioan – Paul II. Era considerat un teolog progresist în acea perioadă, 1962 – 1965.

- Începând cu anul 1968, martor al marilor manifestări studențești din Europa și America, poziția lui se radicalizează și ia hotărârea de a apăra tradiția contra a ceea ce el considera haos. El intuiește atunci că primăvara anului 1968 anunță marile derive moderne ale nihilismului și relativismului.

- În 1977 este numit arhiepiscop de München, iar trei luni mai târziu este promovat cardinal de către Papa Paul VI,

- În 1981 se vede obligat să părăsească marea dieceză bavareză

pentru Roma, unde noul Papă Ioan – Paul II îl numește în fruntea în fruntea Congregației pentru Doctrina Credinței. În fruntea acestei Congregații, care odinioară era numită „Inchiziția”, el ia hotărârea de a combate toate abaterile de la doctrina Bisericii. Ioan – Paul II l-a sprijinit mereu pe Cardinalul Joseph Ratzinger fără ezitare.

Al doilea Război Mondial nu a reconfigurat numai harta Europei și a lumii. A deschis o eră de schimbări furtunoase și în lumea ideilor. Societatea europeană (cel puțin) a suferit mutații radicale într-un interval de timp extrem de scurt la scara istoriei. Progresul tehnologic născut de industria de război a invadat domeniul vieții celor care au supraviețuit teribilului măcel. Pentru Europa de Vest, anii bumului economic au însemnat nu numai bunăstare ci și abandonul vieții și valorilor tradiționale. Mai mult ca oricând, o migrație masivă spre oraș destabilizează matricea tradițională a vieții sociale din mediul rural. Importanța clasei muncitoare cu o ideologie de stânga se accentuează atât în Est, cât și în Vest.

O Cortină de Fier separă două lumi, le izolează eficient, livrându-le demonilor proprii. Alianța

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

transideologică din timpul războiului contra Alianțelor Germaniei lasă locul Războiului Rece, în care orice lovitură era permisă. URSS pornește la cucerirea ideologică a lumii și la lărgirea sferelor de influență pe toate continentele. Visul lui Lenin de a plasa comunismul în America Latină, în coasta Statelor Unite, via Spania, (de aceea a sprijinit URSS războiul civil din Spania anilor '36-'39) a eșuat, dar au apărut, sau au fost create, oportunități noi pentru întinderea ciumei roșii în America Latină și Africa. Stânga europeană, cu precădere cea franceză, finanțată generos de Moscova, a creat un mit atrăgător al luptei pentru abolirea valorilor burgheze din societatea vest – europeană. Intelectualitatea europeană de stânga și-a trădat practic rădăcinile culturale îmbrățișând fără discernământ marxismul și mitul libertății totale.

Acesta era contextul în care Cardinalul Ratzinger și Biserica trebuiau să răspundă atacurilor neobosite și coordonate ale marxismului. Folosesc sintagma „marxism” deoarece nu mă pricep deloc la finețuriile cameleonului de stânga. Trebuia Biserica să cedeze, să lase la voia întâmplării problemele de percepție a Credinței în societate? Dacă ar fi făcut asta, și-ar fi trădat menirea „bunului păstor”: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale” (Ioan,

10,11).

- În această logică Cardinalul Ratzinger combate „Teologia Eliberării”, un curent de stânga foarte popular în America Latină și cheamă la ordine pe cei fascinați de ideea libertății promise de Marx. Înlocuind noțiunea de „mântuire” cu noțiunea „eliberare”, constatând că lumea este nedreaptă și crezând că soluția eliberării de sărăcie și oprinare este schimbarea radicală a structurii acestei lumi, teologia eliberării intră în trena proceselor politice de luptă contra nedreptăților. Iar pe acest teren întâlnirea cu marxismul este inevitabilă și puțin productivă, chiar dăunătoare Bisericii.

- Denunță homosexualitatea ca o „moralitate intrinsec diabolică” și este contra căsătoriei homosexualilor.

- Ia o poziție fermă contra revendicării femeilor de a deveni preoți.

- Prefectul Congregației pentru Doctrina Credinței, Joseph Ratzinger, combate relativismul în numeroase luări de poziție și documente doctrinale.

Pentru a face cunoștință cu modul de abordare a problemelor curente din viața societății și a Bisericii, vom trece în revistă ideile principale ale notei doctrinale „ Probleme ale angajamentului și comportamentului catolicilor în viața politică” (ianuarie 2003). În nota amintită Congregația

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

atenționează societatea asupra faptului că relativismului cultural – pentru care nu există adevăruri absolute, ci doar opinii – constituie o adevărată amenințare pentru democrația actuală. Relativismul cultural teoretizează și apără pluralismul etic care este proba decadentei și coruperii rațiunii și principiilor legii morale naturale. Tot mai des se aud voci și declarații publice conform cărora pluralismul etic este condiția democrației. Ca urmare, pe de-o parte cetățenii revendică o autonomie completă a preferințelor lor morale, iar pe de altă parte legiuitorii ignoră principiile eticii naturale arătându-se indulgenți cu unele orientări culturale sau morale tranzitorii, ca și cum toate concepțiile posibile asupra vieții ar avea aceeași valoare. În mod mincinos se face apel la valoarea toleranței și se cere cetățenilor (în special catolicilor) să renunțe la participarea activă în viața socială și politică conform concepției creștine despre persoană și demnitatea ei, deoarece binele comun este apărat de un sistem juridic democratic nediscriminator. Istoria secolului XX demonstrează însă că cetățenii care au avut dreptate sunt cei care au considerat falsă teza relativistă conform căreia nu există o normă morală înrădăcinată în însăși firea ființei umane, față de care trebuie să se supună orice concepție despre om, bine comun și Stat.

Libertatea politică nu este și nici nu poate fi fondată pe ideea relativistă

conform căreia toate concepțiile despre binele omului sunt la fel de adevărate și au aceeași valoare, ci pe faptul că activitățile politice vizează pentru fiecare caz realizarea foarte concretă a adevăratului bine uman și social, într-un context istoric, geografic, economic, tehnologic și cultural bine determinat. Dacă creștinul trebuie să recunoască legitima pluralitate a opiniilor temporare, tot la fel este chemat să se decică de o concepție a pluralismului cu nuanță de relativism moral, nocivă pentru viața democratică însăși. Democrația trebuie să se bazeze pe fundamentele adevărate și solide ale principiilor etice ne-negociabile, care sunt pilonii vieții sociale”.

Pe de-o parte, Biserica este conștientă că democrație este calea care exprimă cel mai bine participarea directă a cetățenilor la viața societății, dar pe de altă parte susține ferm că democrația trebuie să se întemeieze pe un concept corect despre om, persoană. Conform acestui principiu, angajamentul catolicilor nu poate permite nici un compromis, pentru că altfel mărturisirea credinței creștine, unitatea și coerența internă a credincioșilor ar fi falsă.

Structura democratică pe care un Stat modern înțelege să o construiască ar avea o anumită fragilitate dacă nu ar pune la temelie ei caracterul central al persoanei. Respectul față de persoană este, în plus, ceea ce face posibilă participarea democratică.

Credința în Isus Cristos, care
(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

se prezintă El însuși drept „calea, adevărul și viața” (Ioan 14,6) cere creștinilor efortul de a participa mai angajat la edificarea unei culturi care, inspirată de Evanghelie, să pună în valoare patrimoniul valorilor Tradiției catolice. Astăzi este urgentă și imperativă prezentarea fructelor moștenirii spirituale intelectuale și morale ale catolicismului într-o formă culturală modernă, pentru a evita riscul unei dispersii culturale a catolicilor.

În același timp, Biserica ne învață că nu există libertate autentică fără adevăr. „În fond, adevărul și libertatea merg împreună sau mor în mod mizerabil împreună” scrie Ioan – Paul II. Într-o societate în care adevărul nu este căutat sau nu se încearcă atingerea lui, orice formă de exercițiu autentic al libertății este slăbită, deschizând drumul unei atitudini libertariene și unui individualism care dăunează protecției binelui persoanei și întregii societăți.

Este foarte util să reamintim un adevăr care azi nu este prea bine înțeles, sau nu este formulat într-o formă exactă în opinia publică: Dreptul la libertatea conștiinței și în special la libertatea religioasă, proclamat de Declarația Dignitatis Humanae a Conciliului Vatican II, se fondează pe demnitatea ontologică a persoanei umane și în nici un caz pe o egalitate care nu există între religiile și sistemele culturale umane.

Ioan – Felician SORAN

Fecioară Maria, cu câtă credință ai mers Tu în Templu și cât de dornică ai fost să-L slujești pe Dumnezeu!

Câtă iubire sfântă emana ființa Ta curată!

Câtă comuniune ai avut cu Dumnezeu, Cel care Te-a ales Mamă pentru Fiul Său!

Ce plină erai de Spiritul Sfânt, Cel care a săvârșit în Tine lucrarea care a biruit legile firii!

Ai fost ca o Stea ce a răsărit, ce pregătea intrarea în lume a Soarelui Dreptății.

În chivot era vasul cu mană.

Ai fost Vasul ales de Domnul, Vas sfânt, „Vas vrednic de cinste” care L-a zămislit și născut pe Isus, care Te-a ridicat la cinstea de Mamă a Lui Dumnezeu.

Fecioară Maria, Tu ai fost denumită „Vas vestit de cucernicie”. Învață-ne și pe noi cucernicia Ta, supunerea și iubirea față de Dumnezeu.

Îndrumă-ne cât mai des la Isus Euharisticul, Mana noastră Cerească.

Amin.

A patra ediție a Simpozionului Școala Ardeleană

Biblioteca Județeană “Gheorghe Șincai” din Oradea a găzduit în perioada 6-8 noiembrie ediția a patra a Simpozionului Școala Ardeleană. Evenimentul a fost organizat de către Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea, Asociația Cercetătorilor Istoriei Bisericii Greco-Catolice, Asociația Episcop Vasile Aftenie, Primăria Municipiului Oradea și Biblioteca Județeană “Gheorghe Șincai” din Oradea.

Programul a debutat cu vernisarea expoziției “Școala Ardeleană și Episcopia Greco-Catolică de Oradea”, care a cuprins între altele fotocopii după manuscrisele corifeilor școlii ardelen. Au luat cuvântul prof. Lîgia Mirișan, directoarea bibliotecii, Preasfințitul Virgil Bercea și drd. Silviu Sana. Simpozionul a continuat cu lansarea volumului al treilea al seriei Școala Ardeleană, volum prezentat de către prof. dr. Ioan Chindriș, directorul Bibliotecii Academiei din Cluj-Napoca. A urmat lansarea albumului Palatul Episcopal Greco-Catolic din Oradea, care a fost prezentat de dr. Aurel Chiriac, directorul Muzeului Țării Crișurilor și de Mircea Pașca, autorul albumului. După cele două lansări de cărți, au luat cuvântul Preasfințitul Virgil Bercea, academician Camil Mureșan, prof. univ. dr. Viorel Faur, prof. Ioan Chindriș, dl. Gheorghe Carp, viceprimarul municipiului Oradea și dl. Adrian Merca, deputat. Acesta din urmă a anunțat că demersurile Arhiepiscopiei Majore de Alba Iulia și

Făgăraș se vor materializa prin emiterea de către Banca Națională a României a unei monede dedicată tricentenarului lui Petru Pavel Aron.

Sâmbătă 7 noiembrie lucrările au continuat pe două secțiuni. În cadrul primei secțiuni, intitulată Istoria Culturii - Școala Ardeleană, moderată de prof. dr. Ioan Chindriș, au susținut lucrări: dr. Constantin Mălinaș, dr. Corneliu Crăciun, prof. Liviu Câmpeanu, cercetător Ana Dumitran, cercetător Elenea Cucui, drd. Dorin Petresc, pr. dr. Pinte Zaharie, drd. Anca Elisabeta Tatay, drd. Irina Iliescu. A doua sesiune, intitulată Istoria Bisericii Greco-Catolice a fost moderată de conf. univ. dr. Daniel Dumitran, în cadrul ei susținând prelegeri: dr. Ciprian Ghișa, drd. Diana Covaci, drd. Sever Oancea, prof. Doina Horhoi și Florica Nuțiu, pr. dr. Ioan Tâmbuș, drd. Silviu Sana, Sergiu Soica și drd. Claudiu Călin. Duminică 8 noiembrie programul a inclus participarea la Sfânta Liturghie Arhierescă desfășurată în catedrala Sfântul Nicolae din Oradea.

Biroul de presă

Papa Paul al VI-lea (VII)

Totuși Mgr. Montini nu a devenit un tehnocrat: el va rămâne un om al culturii pe care lumea îl asculta, continua să-l citească mult, om care era la curent cu tot ceea se crea în toate domeniile vieții umane. Dar ce era și rămânea esențial era viața sa de preot, practica virtuților creștine. Se adresa interlocutorilor cu căldură, fără să ridice vreodată tonul, cu deosebit respect pentru fiecare. Un măturător de la Vatican remarca la adresa Prosecretarului de Stat: „Ne trata pe toți ca pe ambasadori”. Cu toate responsabilitățile pastorale, rămânea întotdeauna în contact cu cei săraci, atent și plin de grijă pentru viața lor.

Dotat cu multe daruri, Giovanni-Baptiste Montini dorea să-l imite pe Maestrul său: să dăruiască mereu și tot semenilor și să se dăruiască pe sine, în întregime, celor năpăstuiți. Din moștenirea lăsată de părinții săi, morți la puțin timp după război, n-a păstrat nimic, a dăruit diverselor opere de binefacere sau în acte personale de caritate. Dincolo de porțile Vaticanului, când își rupea uneori din timp, obișnuia să intre în mulțime. Largo Argentina, funcționar la Vatican, povestește că l-a surprins, odată, ducând, plin de atenție, valiza unei doamne vârstnice. Funcționarul s-a

oferit spontan să-l ajute, dar a fost refuzat. Făcea binele cu discreție și cu multă dragoste. Deosebită grijă avea pentru confracții săi, preoții, ajutându-i în toate situațiile lor dificile. Un prieten din tinerețe, Falconi, l-a rugat pe Mgr. Montini să celebreze cu el Liturgia de la miezul nopții, la Crăciunul din 1950 într-unul dintre cele mai sordide cartiere ale Romei. Mai târziu, ajuns Papă, obișnuia să celebreze această Liturgie pentru cei mai săraci și nefericiți.

Inima lui Montini era imensă. În ciuda vieții lui intense, a relațiilor și sub rezerva aparențelor, a rămas întotdeauna un timid care refuza să vorbească despre sine. Cei care îl frecventau și reușeau să treacă peste această barieră, ajungeau să cunoască calitățile profunde ale lui Mgr. Montini.

În 1954, Ambasadorul Franței la Sfântul Scaun i-a mărturisit înainte de plecare: „Vă iubim și vă respectăm, pentru că, dincolo de funcții, noi simțim preotul”. Mai târziu tot el va scrie: „La Mgr. Montini, simți întotdeauna vibrând sufletul evanghelic și numai după aceea responsabilitățile omului de Stat”.
(va urma)

„Un milion de stele”

Lumina solidarității s-a aprins pe 14 noiembrie în 7 orașe ale țării

În Târgu Mureș, Iași, Oradea, Satu Mare, Cluj, Blaj și Timișoara, peste 2300 de persoane au răspuns invitației adresată de organizațiile Caritas de a-și manifesta solidaritatea cu semenii lor aflați în nevoie, prin aprinderea unei lumânări. Astfel în locuri importante din orașe 3000 mii de

lumânări au fost aprinse cu scopul de a oferi semne vizibile pentru o societate solidară și o lume dreaptă, de luptă împotriva sărăciei și a excluziunii sociale. Fiecare lumânare a reprezentat simbolic o persoană aflată în nevoie.

Evenimentul s-a desfășurat simultan în cele 7 orașe începând cu ora 17. La lăsarea întinericului, lumânările aprinse au scos la iveală imaginea crucii din care izvorăsc raze – sigla organizațiilor Caritas.

Din donațiile primite în schimbul candelor s-au strâns în total 7810 RON. Această sumă va fi folosită pentru persoanele nevoiașe, beneficiare ale programelor organizațiilor Caritas, în funcție de nevoile cele mai stringente identificate pe plan local: copii sărmani, familii nevoiașe sau bătrâni aflați în neputință fizică și materială. Astfel mesajul simbolic al acelor persoane care și-au manifestat solidaritatea va ajunge în mod clar la destinatarii lui.

Campania “Un milion de stele” este o inițiativă Caritas, fiind deja un eveniment cu tradiție în țările din Europa de Vest. În țara noastră a fost organizată anul acesta pentru prima dată și s-a bucurat de succes atât în rândul opiniei publice și al autorităților locale și bisericești care au luat parte în număr mare la acțiune, cât și al mass-mediei locale și centrale care a fost alături de organizatori mediatizând evenimentul.

Organizatorii mulțumesc tuturor celor care au participat la acțiune și își exprimă încrederea că prin această inițiativă au declanșat un val de solidaritate în România care va crește de la an la an, oferind semne vizibile în viața acelor persoane care fără ajutorul nostru al tuturor nu pot ieși din situația precară în care se află.